

DET VAR EN GÅNG.....

Vilken underbar tid. Solen sken alltid lika klart och sorglös var hela tillvaron. Inga bekymmer fanns vid den tiden för lille Olle -- om det förståss inte vankades av riset -- och var dag hade sina

glädjeämnen. Hans värld var heller inte stor men i alla fall aldeles tullräcklig : den gamla timrade stugan var medelpunkten från vilken han gjorde sina strövtåg, till bäcken, som låg i en liten dalgång till höger eller över mytren till skogen, som utbredde sig på den andra sidan, Långt, långt fram flöt en blå sträng, men så långt hade han ännu inte vågat sig. Detta var Olles värld de jörsta fyra åren, de fyra åren, de år han helst av allt erinrar sig.

En sommardag kravlar sig Olle ut på bron, Det försiggår naturligtvis så tyst att mamma ingenting märker. Oh, vilken härlig dag det är ute Värmen möter honom från den gassamde solen, men så är det också en högsommaedag, fast det tänker ju inte Olle på där han stultar ner för de tre trappstegen som brotrappan består av, Och så befinner han sig ute i Guds fria natur, Han tittar sig omkring. Där borta är källartaket, som det brukar finnas smultron och kattfötter på, men smultronen plockade han n och åt upp i går och kattfötterna är ju nte särskilt roliga. Han vänder huvudet åt ett annat håll, ett tredje håll. Han slinker först bakom knuten där det annars brukar finnas en stor vatempöl, men den n har torkat ut i värmen, och därför umdgår han att bli våt om fötterna. Annars är det svårt att undgå att bli våi om fötterna. Sedan han kommit runt hörnet, är han också borta frånr mammas blickar och han kan nu obehindrat ströva vidare, Helt okuldsfullt kliver han fram genom det höga gräset som nästan är lika som högt som han själv, Det bryr honom inte, Ibland sätter han sig och drar sönder ett strå led för led led eller en gulblomma blad för blad. Och så fortsätter han med med en stympad blomstjälk in handen sin väg och inga som helst sorger trycker hans sinne. Visst tycker han att världen är konstig och visst väcks hans nyfykenhet allt emellanåt, men det är väl, som det ska. Men han i alla fall inte rå för att han undrar varför de stora människorna skall vara så olia de små. Varför kan man inte få bli stor på en gång? Ja, han ska spöra mamma om när han kommer hem Men snart blir det andra saker blir det andra saker om intresserar honom, medan det ljuvliga sommarvädret fortfar,. Ovan surrar humlor och andra sorters insekter, runt omkring spelar syrsor sina höga melodier, medan det överallt luktar sommar, värme och honnung. Mab har det underbart i naturen, när man är liten!

Nere i gläntan leker solstrålarna med böljorna i den framilande bäcken. Dit ar ju Olle förbjuden att gå men hur skall han kunna lyda det? Han litar på sig själv och beger sig iväg i den riktningen. Men så långt kommer han inte-Mitt i backen hör han ett omisskänligt ljud bakom sig. År detta inte kalven som bölar? Han vänder sig i riktning ladugården och där ser han det lilla bruna kalvhuvudet över en träspjåla.

Genast är bäcken bortglömd och Olle sprimger bort till kalven, som står i som står i sin lilla hage på baksian av ladugården. Han och kalven är gamla vänner och han har aldrig förbisett något tillfälle att klappa den. För att nå den älskade kalven måste han klätttra upp ett stycke och först hämgande på en spjåla är hab nära nog för att sträcka ut hamden och klappa den. Men kalven vill inte bli klappad idag och snart hamnar handen i kalvens mun. där den förblir tills Olle hör en välkänd stämma. Det är mamma som ropar på andra sidan ladugåtden: "Olle var är du? KOM GENAST hem!! Men Olle vill inte hem än och därför finner han det bäst att springa och gömma sig. Bortom uthusen ligger häbret i sluttningen. Dit tar han sin tillflykt, och otrevligare plats kunde han ha valt, ty där finns det gamla burkar och skrot, som han finner stort nöje att gräva i. Där blir han också en bra stund sedan mammas röst förtonat. Men snart blir han trött på alla de gamla sakerna och ger sig på nya strövtåg. Nerför en i hans tycke

stor backe kommer han till logen som är omgiven av olika redskap. Han stannar på avstånd och betraktar dessa och kan inte låta bli att undra över att pappa kan förstå sig på dem.

På andra sidan ängen har Olle tidigare gjort en upptäckt. Där fanns det en myrstack och den har han funnit intressant sedan mormor en gång lärt honom att sätta ner pinnar i stacken och låta myrorna klättra uppför dem. Han fann det fängslande att betrakta de envisa små djuren träget klättra mot toppen, som de sällan nådde. Även idag tar Olle vägen till myrorna. Han rycker till sig några torra strån och kröker sig ner. Han petar bland myrorna som plötsligt blir livliga. De går till anfall mot hans strån och han gör allt för att hindra varandra att komma upp. Det dröjer inte länge förrän myrorna vet vem som är deras verkliga fiende och börjar närma sig hans fötter. Det känner förstås inte Olle förrän krypen nått kroppen. Han rusar tillbaka ut på ängen.

Men solen börjar att luta mot väster och Olle börjar att känna sig sömnig. Stegen blir slappare och grässtråna allt svårare att komma förbi. Han sätter sig ner i gräset och börjar leka med en tuva. Men han hinner inte rycka sönder så många strån, innan sömnen överväldigar honom och han sjunker ner i gräsets bädd medan ängens alla insekter fortsätter sin konsert över honom. Först efter några timmars fruktlöst letande finner mamma honom där och på mjuka armar blir han inburen och nerbäddad i sin säng.

Det är nog ljuvligt i alla fall att vara liten.